

Kitoks romanas apie pirmąją meilę

Man labai patiko vandenynas. Viskas, kas yra jo. Koralių rifai, baltos keteros, šniokščiančios bangos, jų daušomos uolos, legendos apie piratus ir uodines, pabrastus lobius ir auzas... Ir VISAS Žuvų Apstas, taip, man labai patiko vandenynas, Viskas, kas yra jo. Kai jis daina mane m...
kuris veikia gražiau **Colleen Hoover**

Slemmas

Man patiko. Žiauriai patiko. Ir užkirto kaip...
užkalė storom...
kad ir kiek aš daugiausias...
nepasitraukia, bet...
broškiniu, nuo norų, porai...
Gyvenimas bando aiškinti...
turėtų būti pirmoj, antrojo...
kataloguoti, sudėti chronolo...
vietai. Maniau, gyvenimas...
mortalis gyvenimas pakiaša koja...
ne tam, kad tu pasiduotum...
viska jam atiduotum ir p...
Išmoktum jį valdyti. Jis nori...
Nori, kad griebtum kūj...
ugnimi nugalėtum metalą ir plien...
visa, kas sutvarkyta, suka...
viska sumaišytum, sujauktum...
kad broliukas vieninteli...
kai jie liepia, kad antro...
tikrai neprašo, kad...
toji graži, stipri, nepa...
rečioj vietoj. Gyvenimas...
mergaitė, kaip...
turėtų bū...

Alma littera

1.

*I'm as nowhere as I can be,
Could you add some somewhere to me?*
(„Aš esu niekur, kaip tik begaliu būti,
Gal man pridėtum nors kiek „kažkur“?)
„THE AVETT BROTHERS“ – „SALINA“

ABU SU KELU PAKRAUNAME Į FURGONĄ PASKUTINES DVI dėžes. Patraukiu žemyn duris ir užšaunu velkę įkalindama aštuoniolika prisiminimų kupinų metų, ir visuose yra tėtis.

Jis mirė prieš pusę metų. Jau taip seniai, kad mano devynmetis broliukas Kelas nepravirktų vos prašnekus apie jį, bet ir dar taip neseniai, kad turėtume susitaikyti su finansinėmis pasekmėmis, užgriuvusiomis be tėvo likusią šeimą. Šeimą, jau negalinčią pasilikti Teksase ir išlaikyti vienintelių namų, kuriuos savo gyvenime turėjau.

– Leike, nebūk tokia pesimistė, – sako mama, įduodama namo raktus. – Manau, Mičigane tau labai patiks.

Ji niekada manęs nevadina vardu, kurį oficialiai man suteikė. Visus devynis mėnesius juodu su tėčiu ginčijosi, kaip mane pavadinti. Ji žavėjosi Leilos vardu, pagal tą Eriko Kleptono dainą. Tėtis žavėjosi Kenedi vardu, pagal Kenedžių pavardę. „Nesvarbu, kuris, – sakydavo jis. – Visus dievinu.“

Man dar nesuėjo ir trijų dienų, kai ligoninė privertė juos apsispręsti. Jie sutarė paimti iš abiejų vardų po tris raides ir padaryti Leiken, bet nė vienas nė sykio šitaip manęs nepavadino.

– Mama, nebūk tokia optimistė, – mėgdžioju mamos toną. – Aš nepakęsiu to Mičigano.

Mano mama visada sugeba vienu žvilgsniu išrėžti visą paskaitą. Ką gi, aš tokio žvilgsnio susilaukiu.

Užlipu priebučio laiptais ir žengiu į vidų ketindama apeiti namus, tik tada paskutinį kartą pasukti duryse raktą.

Visi kambariai šiurpiai tušti. Neatrodo, kad vaikštau po namą, kuriame gyvenau nuo pat gimimo. Pastarasis pusmetis buvo kažkokia emocijų audra, ir vien tik blogų. Suprantu, buvo neišvengiama išsikelti iš šių namų. Tačiau tikėjaisi, jog tai įvykis pasibaigus mokslo metams.

Stovėdama buvusioje virtuvėje staiga pamatau raudoną plaukų segtuką, gulintį toje vietoje, kur stovėjo šaldytuvas. Pakeliu, nušluostau dulkes ir sukioju tarp pirštų.

– Ataugš, – sakė tėtis.

Man buvo penkeri, kai užėjau vonioje ant spintelės mamos paliktas plaukų žirkles. Ir padariau tai, ką daro dauguma tokio amžiaus vaikų. Nusikirpau plaukus.

– Mamytė barsis! – paskui verkiau.

Tikėjaisi, kad nukirpti plaukai iškart ataugš ir niekas nepastebės. Nušniojau gerą garbanų kuokštą ir gal valandą sėdėjau prieš veidrodį laukdama, kol plaukai ataugš. Rankoj laikiau surinktas nuo grindų sruogas ir sukau galvą, kaip čia man jas vėl pritvirtinus. Nieko nesugalvojusi apsižliumbiau.

Įjėš ir pamatęs, ką padariau, tėtis tik nusijuokė, užkėlė mane ant spintelės ir pažadėjo:

– Leike, mamytė nieko nepastebės. – Ir iš spintelės jis kažką ištraukė. – Turiu tokį stebuklingą daikčiuką. – Atgniaužęs delną, jis parodė raudoną segtuką. – Jeigu būsi juo susisegusi, mamytė nesužinos. – Likusius plaukus jis užšukavo ant iškirptos vietos ir susegė. Atsuko mane į veidrodį. – Matai? Kaip nauji.

Žiūrėdama į mudviejų atspindžius jaučiausi laimingiausia pasaulyje mergytė. Nepažinojau jokio kito tėčio, kuris turėtų stebuklingų plaukų segtukų.

Du mėnesius kiekvieną dieną susisegdavau plaukus tuo segtuku, ir mama nė karto apie juos neužsiminė. Kai dabar pagalvoju, suprantu, jog jis tikriausiai viską jai pasakė. Bet būdama penkerių tikėjau stebuklu.

Aš panašesnė į mamą. Abi vidutinio ūgio. Pagimdžiusi du vaikus į mano džinsus neįsispraustų, bet visais kitais drabužėliais dalijamės. Abiejų plaukai kaštoniniai ir, nelygu oras, banguoti arba tiesūs. Jos akys žalesnės už mano, tačiau gal taip tik atrodo, nes jos oda labai balta.

Į tėtį esu panaši visais dalykais, kurie tikrai svarbūs. Turėjome tą patį humoro jausmą, tą patį būdą, mėgome tą pačią muziką, vienodai juokdavomės. Klas – visai kas kita. Jis paveldėjęs tėčio išvaizdą: blausiai šviesius plaukus ir švelnius veido bruožus. Pagal savo amžių mažokas, bet už ūgio trūkumą atsigriebia charakteriu.

Prieinu prie čiaupo, atsuku ir pirštu trinu nuo segtuko trylikos metų purvą. Man šluostantis į džinsus rankas, įeina Klas. Keistokas vaikas, bet aš jį beprotiškai myliu. Jis susigalvojo tokį žaidimą, kurį vadina „atbula diena“: tokią dieną jis daugiausia vaikšto atbulas, šneka atbulai ir net pirmiausia suvalgo desertą. Ko gera, būdamas tiek jaunesnis už mane, neturėdamas daugiau brolių ar seserų, priverstas kaip nors prasimanyti pramogų.

– Paskubėti liepia mama Leiken! – atbulai praneša jis.

Įsidedu segtuką į kišenę ir išėjusi užrakinu savo namus – jau paskutinį kartą.

PORĄ DIENŲ mudvi su mama pasikeisdamos vairuojame mano džipą ir furgoną. Sustojame tik du kartus, pernaktvoti viešbutyje. Kelas keliauja čia su manimi, čia su mama, paskutinę dieną sėdi furgone šalia manęs. Devynių varginančių valandų kelionė naktį, stabtelime tik trumpai atsipūsti. Artėjant prie mūsų naujojo, Ipsilančio miesto, pastebiu, kad gamta kitokia, ir, nors rugsėjis, aš laikau įjungusi šildytuvą. Tikrai reikės prisipirkt šiltų drabužių.

Man darant galutinį posūkį – į dešinę, į mūsų gatvę, navigacinis prietaisas praneša, kad aš „pasiekiau kelionės tikslą“.

– Kurgi ne, kelionės tikslą, – nusijuokiu.

Mano navigacinis prietaisas skvoterių nepripažįsta.

Aklagatvis nelabai ilgas, po kokius aštuonis namus abipus gatvės. Viename kieme stovi krepšinio stulpas, taigi yra vilties, kad Kelas turės su kuo žaisti. Dievaži, visai padori vieta. Vejos lyg žirklutėmis nukarpytos, šaligatviai švarūs, bet per daug betono. Baisiai daug betono. Jau pasiilgstu namų.

Mūsų naujasis šeimininkas elektroniniu paštu mums atsiuntė namo nuotrauką, taigi iš karto pamatau, kuris mūsų. Tikrai nedidelis. Teksase turėjome rančos stiliaus namą kelių akrų sklype. Šitą namuką supantį sklypelį sudaro beveik vieni betono takai ir sodo nykštukai. Priekinės durys atviros, pro jas modamas mums išeina pagyvenęs vyriškis, matyt, mūsų šeimininkas.

Ketinu pavažiuoti dar kokius penkiasdešimt jardų, kad galėčiau atbulai įsukt į kiemą ir sustoti priešais duris. Prieš įjungda-

ma atbulinę pavarą papurtau Kelą, kad atsibustų. Pučia į akį nuo pat Indianos.

– Kelai, pabusk, – šnibždu. – Mes jau pasiekėme kelionės tikslą.

Jis ištiesia kojas, nusiziovauja, prikišęs veidą prie stiklo pasižiūri į mūsų naująjį namą.

– Ei, kieme berniukas! Kaip manai, ar jis irgi gyvena mūsų name?

– Būtų geriau, kad negyventų, – sakau. – Tikriausiai kaimynų. Šok iš mašinos ir susipažink, kol privažiuosiu.

Sėkmingai įvairavusi furgoną nuleidžiu langus ir išjungiu variklį. Mano džipu privažiuoja mama, sustoja šalia. Žiūriu, kaip ji išlipa ir sveikinasi su šeimininku. Pasislenku sėdynėje žemyn, koja įsispiriu į prietaisų skydą ir žiopsau, kaip Kelas su naujuoju draugu kaunasi įsivaizduojamais kardais. Mane suima pavydas. Pavydas, kad jis moka taip lengvai persikraustyti, o mane gražia liūdesys ir pyktis.

Jis krintosi, kai mama nutarė persikelti. Daugiausia todėl, kad buvo įpusėjęs jo Mažosios lygos sezonas. Turėjo draugų, kurių pasiges, bet, kai esi devynerių metų, geriausias draugas paprastai esti įsivaizduojamas ir gyvenantis anapus vandenyno. Mama labai lengvai jį perkalbėjo pažadėdama, kad jis galės mokytis žaisti ledo ritulį, o Teksase jis šito ir norėjo. Pietiniame žemės ūkio krašte ši sporto šaka buvo sunkiai prieinama. Jai sutikus leisti jį į ledo ritulį, jis beveik veržėsi į Mičiganą.

Aš suprantu, kodėl turėjome išsikelti. Tėtis padoriai uždirbo iš savo dažų krautuvės. Prireikus mama padirbėdavo slaugytoja, bet daugiausia rūpinosi namais ir mumis. Praėjus mėnesiui nuo jo mirties, jai pavyko susirasti visos dienos darbą. Mačiau, kaip ją prislėgė tėčio mirtis ir kaip nelengva būti šeimos galva.

Kartą vakarienėjant ji mums paaiškino neturinti tiek lėšų, kad galėtų apmokėti visas sąskaitas ir kreditą. Sakė, kad galėtų gauti geriau apmokamą darbą, bet turėtume kraustyti į kitą miestą. Jai pasiūlusi darbą klasiokė Brenda. Jiedvi kartu užaugusios mamos gimtajame Ipsilanco mieste visai netoli Detroito. Teksase ji niekur taip gerai negautų, todėl neturi kito pasirinkimo, tik išvažiuoti. Aš jos nekaltinu. Mano seneliai mirę, nėra kas jai galėtų padėti. Suprantu, kodėl turėjome taip padaryti, bet nuo supratimo ne visada lengviau.

– Leiken, tau galas! – rėkia Kelas, pro langą suvarydamas man į kaklą savo tariamąjį kardą. Jis laukia, kad sukniubčiau, bet aš tik pabalinu akis. – Aš tave nudūriau. Privalai mirti!

– Patikėk, aš ir taip negyva, – burbteliu išlipdama. Kelas, nuleidęs galvą ir įsivaizduojamą kardą, spokso į betoną. Naujasis draugas jam už nugaros lygiai taip pat nukabinęs nosį, ir aš tuoj pat pasigailiu, kam ant jų išliejau savo blogą ūpą.

– Aš ir taip negyva, – sakau savo įtaigiausiu monstriniu balsu, – nes esu *zombis*!

Ištiesiu rankas priešais save, pakreipiu galvą į šoną ir imu gargaliuoti. Vaikai spiegia.

– Smegenų! – urzgiu nerangiai kepėstuodama paskui juos aplink furgoną. – Smegenų!

Lėtai slinkdama palei mašiną staiga matau, kad mano broliuką ir jo naująjį draugą kažkas sugriebia už pakarpos.

– Čiupk juos! – šaukia nepažįstamasis, laikydamas žviegiančius vaikiūkščius.

Jis atrodo pora metų už mane vyresnis ir gerokai aukštesnis. „Gražuolis“, – sakytų dauguma panelių, bet aš nesu iš tos daugumos. Berniukai muistosi, jis juos laiko įtempęs raumenis.

Nežinodamas apie mane su Kelu nepasakysi, kad esame bro-
lis ir sesuo, o čia iškart matyti, kad broliai. Nors amžiaus skirtu-
mas didelis, kitkuo panašūs kaip du vandens lašai. Abu juodbru-
vi, abu juodaplaukiai, net vienodai trumpai nusikirpę. Jis kvato-
ja, kai Kelas ištrūkęs kapoja jį savo „kardu“. Žiūrėdamas į mane
lūpomis prašo: „Padėk!“ Susigriebiu tebestovinti zombio poza.

Pirmutinis noras – įlipti į furgoną ir daugiau niekada iš jo
neišlįsti. Bet aš vėl ūkteliu: „Smegenų!“ – ir puolu aną berniu-
ką apsimesdama, kad noriu perkąsti jam galvą. Tada stveriu abu
vaikiokus į glėbį ir kutenu tol, kol jie bejėgiškai sutupia ant be-
toninio keliuko.

Man atsitiesus vyresnysis brolis atkiša ranką.

– Labas, aš Vilis. Mes gyvename kitoje gatvės pusėje, – sako
rodydamas į namą tiesiai priešais mūsų.

Paspaudžiu jam ranką.

– Aš Leiken. Atrodo, čia gyvenu, – tariau dirstelėdama į namą
už nugaros.

Jis šypteli. Rankos paspaudimas užtrunka, nors abu tylime.
Nekenčiu nesmagių akimirų.

– Ką gi, sveiki atvykę į Ipsilantį, – sako jis. Ištraukęs ranką
įsikiša į kišenę. – Iš kur atsikraustėte?

– Iš Teksaso?

Nežinau, kodėl mano atsakymas nuskamba klausiamo into-
nacija. Net nežinau, kurių galų suku galvą, kodėl jis nuskamba
klausiamai. Ir net nežinau, kurių galų suku galvą dėl to, kam
suku... Pagaliau galva visai susisuka. Tikriausiai dėl miego sty-
giaus pastarąsias tris paras.

– Sakot, iš Teksaso? – sūpuodamasis ant kulnų pakartoja
jis. Man nesumojus, ką atsakyti, nesmagumas dar sustiprėja. Jis

žvilgteli į broliuką ir pasilenkęs griebia jam už kojų. – Turiu nuvežt varliūkštį į mokyklą, – paaiškina užsimesdamas broliuką ant peties. – Šiąnakt priartės šaltas atmosferos frontas. Pasistenkite šiandien sunešti kuo daugiau daiktų. Šaltis laikysis keletą dienų, todėl sakykit, jeigu popiet reikės mano pagalbos. Turėtume grįžti apie ketvirtą.

– Ačiū, būtinai, – tariau.

Jie eina per gatvę, ir aš spoksau tol, kol Kelas duria man į nugarą savo „kardu“. Suklumpu susiėmusi pilvą ir imu ropoti, o Kelas apžergęs mane „pribaigia“. Vėl dirsteliu į kitą gatvės pusę. Vilis tebežiūri į mus. Užtrenkęs dureles broliuko pusėje pamuoja ir sėda prie vairo.

BEVEIK VISĄ DIENĄ krauname dėžes ir baldus. Šeimnininkas padeda sunešti, ko nevaliojame dviese. Tiek nusikalame, kad sutariam dėžes džipe palikti kitai dienai. Furgonui ištuštėjus šiek tiek nusimenu: nebėra dingsties kviest į pagalbą Vilio.

Kai tik mano lova sustatoma, iš koridoriaus imu tempti dėžes su savo vardu. Beveik visas ištuštinusi ir pasiklojusi lovą pastebiu, kad ant sienų juoduoja šešėliai. Pasižiūriu pro langą – ogi saulė leidžiasi. Arba dienos čia gerokai trumpesnės, arba nebėjaučiu, kaip eina laikas.

Mama su Kėlu virtuvėje dėlioja į spinteles indus. Užsiropščiau ant vienos iš šešių aukštų kėdžių prie baro, atstojančio ir valgomąjį stalą, nes valgomojo kambario šiuose namuose nėra. Ir šiaip namas kuklus. Iš lauko įžengi į mažytį prieškambarį, šalia jo svetainė. Svetainę nuo virtuvės skiria tik koridorius kairėje ir langas dešinėje. Svetainė išklota smėline kilimine danga, visos sienos išmuštos kietmedžio paneliais.

– Čia viskas taip švaru, – dėdama lėkštes sako mama. – Dar nemačiau nė vieno vabzdžio.

Teksase vabzdžių daugiau negu žolės. Jeigu nevaikai nuo savęs musių, giniesi nuo vapsvų.

– Turbūt vienas Mičigano pranašumų, – sumurmu.

Atvožusi picos dėžę žiūrinėju turinį.

– Tik vienas? – klausia ji, mirkstelėdama man, ir įsimeta bur-non pipiriuką nuo picos. – Man atrodo, jau yra mažiausiai du.

Apsimetu nesupratusi.

– Mačiau, kaip rytą kalbėjai su vaikinu, – šypsodamasi sako ji.

– Nereikia, mama, – kuo abejingiau tariu. – Net neabejoju, netrukus įsitikinsime, kad Teksasas ne vienintelė valstija, turinti ir vyriškos giminės populiaciją.

Nuėjusi prie šaldytuvo išsitraukiu limonado.

– Kas ta populiacija? – klausia Kelas.

– Po-pu-lia-ci-ja, – pataisau jį. – Kokios nors vienos teritorijos gyventojai.

Ne veltui lankau parengiamuosius kursus stoti į universitetą.

– Tai ir mes priklausom Ipsilančio populiacijai? – klausia jis.

– Populiacijai, – vėl pataisau. Sudorojusi savo gabalą picos užsigeriu limonadu. – Viskas, piliečiai. Einu miegot.

– Ir būsi savo miegamojo po-pu-lia-ci-ja? – sako Kelas.

– Koks tu nuovokus, žioge.

Pasilenkusi pakšteliu jam į viršugalvį ir išeinu į savo kambarį.

Kaip smagu palįsti po antklode... Gerai, kad nors lova pažįstama. Užsimerkiu ir bandau įsivaizduoti, kad guliu senajame miegamajame. Savo gerajame, *šiltajame* kambaryje. Čia patalas ir pagalvė kaip ledas; užsitraukiu apklotą ant galvos, kad pasidarytų nors kiek šilčiau. Mintyse pasižymiu: rytą pirmiausia susirasti termostatą.